

forfaavidt det strengt maatte forlanges, at Reglerne for Forseglingen bleve iagttagne. Dette forlanges ikke i Kjøbstæderne, fordi det er unødvendigt for Controlens Skyld. Brænderiene blive der daglig eller idetmindste hver anden Dag controllerede, og saaledes vilde det kun være at besvære Brændeviinsbrænderne og at foretage en unyttig Tidsanvendelse, hvis man ideligen vilde paasætte og aftage Seglene af de enkelte Kar; men paa Landet — dog just ikke overalt paa Landet, thi der gives enkelte Landbrænderier, hvor der er Opsyn paa selve Stedet, og som da forsaavidt maae staae i Klasse med Kjøbstadbrænderier — men paa fraliggende Steder, der vil Tolddæsenet ikke kunne frasælde denne Ret til at forsegle og atter fratage Seglene, og det vilde da forandrigt en saadan Vidtløftighed og Beforsning for vedkommende Brændeviinsbrænder, som skal lade Tolddæsenet hente, at det vistnok er utænkeligt, at et saadant System kan anvendes paa Landet. Imidlertid har jeg tilladt mig at conferere om dette Punkt med den ærede Komitee, hvortil jeg havde en særlig Opfordring. Det skete i et Møde, hvor ogsaa den høitagtede Finantsminister var tilstede, men saavel Ministeren som Udvalget var af den Mening, at det vilde være unødvendigt at gjøre nogen Tilføining til Loven, deels fordi allerede den Omstændighed, at en Brændeviinsbrænder skulde vægre sig ved at opgive den Tid, hvori han vilde fuldføre en Brænding, vilde vække Mistanke mod ham, og give Anledning til, at han i Særdeleshed vilde blive paapasset, deels ogsaa, fordi det ikke kan antages, at han skulde være berettiget til at nægte at tilkjendegive, hvor længe han vil lade Brændingen vedvære, idet det nemlig er Tolddopsynets Pligt at forsegle, saasnart Brændingen er færdig og ny Afgift ikke er erlagt, og af denne Control-Pligt maa iølge Ret til at vide, naar det Tidspunkt indtræffer, da Tolddæsenet skal træde til, for at foretage Forseglingen. Brændeviinsbrænderen maa altsaa, selv om han har løst Seddel paa en enkelt Brænding, være pligtig til at opgive Tiden, hvori han vil fuldføre den. Det Samme er han ogsaa pligtig til, forsaavidt han vil brænde efter Driftsplan; men derimod er der ikke sat nogen bestemt Tid i Loven, som ikke

maa overskrides. Det er ogsaa en Betænkelighed, man har havt. Man har meent, at det var mindre rigtigt, at det aldeles skulde berøve paa Brændeviinsbrænderen selv, om han vilde anvende en kortere eller længere Tid, men at det vilde være hensigtsmæssigere, at der var fastsat et bestemt Maximum af Tid, som var den længste Brændingen maatte være. Dette er en Mening, som ikke blot har heftet blandt Brændeviinsbrændere, men som vist ogsaa deles af mange Tolddæsbemand; navnlig har denne Mening været fremsat i en Erklæring, som er afgiven af en af Overtoldsinspecteurerne; og man vil finde en Dyring i samme Retning i en i Berlingske Tidende indrykket Beretning om Forhandlingerne paa et Møde af Brændeviinsbrændere, som nyligt har været holdt i Randers. Man mener, at Controlen vil lettes, hvis det bestemmes, at tre Døgn skulle være den længste Tid, som maa angives til en Brændings Vedvaren. Jeg er ikke saa saghyndig, at jeg seer mig ene istand til at bedømme Betydningen af en saadan Tidsgrænse i denne Henseende. Man har i Særdeleshed meent, at, hvis Tiden blev bestemt til 4 Døgn, vilde det være vanskeligere for Controlen, end naar den blev sat til 3 Døgn. Saameget er imidlertid klart, at, under Forudsætning af Afgiftsbesvigelser, — og Muligheden heraf maa altid forudsættes — vilde Staten være udsat for større Tab, hvis Tiden ansattes til 4 Døgn, end hvis den blev sat til 3 Døgn; thi, hvis Brændeviinsbrænderen kan angive 4 Døgn til en Brænding, er det aabenbart, at, naar han kan udføre den i 2 Døgn, vinder han det Halve af Afgiften, medens han, hvis han ikke maa angive højere end 3 Døgn, kun kan vinde en Trediedeel af Afgiften. Jeg har ogsaa om dette Punkt confereret med Udvalget; men saavel det ærede Udvalg som Finantsministeren meente, at der dog ikke var tilstrækkelig Grund til at lægge et saadant yderligere Baand paa Brændeviinsbrændernes Frihed; thi, da allerede det, at de skulle følge en bestemt Driftsplan, var et Baand, der paalagdes dem, maatte man indrømme dem fuldkommen Frihed med Hensyn til Angivelse af Driftsplanen. Under saadanne Omstændigheder var der ikke Anledning for mig til at